

Günlük hayatımızda zihinlerimiz türlü haberlerle yorgun düşmektedir. Kulaklarımız, arzu edilen edilmeyen nice sözler işitmektedir. Özellikle kitle iletişim araçları ve sosyal medyada çoğu zaman dedikodu, yalan, iftira gibi çirkin sözler, ilgi ve merak uyandıracak şekilde sunulabilmektedir. Zaman zaman sorumsuz ve şursuzca yayınlanan asılsız haber ve yorumlarla insanların onur ve haysiyeti hedef alınabilmektedir. Oysa Peygamberimiz (s.a.s), Müslümanı “**elinden ve dilinden emin olunan insan**”³ diye tanımlamıştır.

Kardeşlerim!

Resûlullah (s.a.s), şu hadisiyle gıybet, dedikodu, su-i zan ve özel halleri araştırma gibi mümine yakışmayan durumlardan uzak durmayı emretmiştir: “**Birbirinizin gıybetini yapmayın. Gizli hâllerinizi araştırmayın. Çünkü her kim insanların gizli hâllerini araştırırsa Allah da onun gizli hâlini araştırır. Ve neticede onu evinde bile olsa rezil eder.**”⁴ Resûl-i Ekrem Efendimiz, “**Allah’a ve ahiret gününe iman eden ya hayır konuşsun ya da sussun.**”⁵ buyurmuştur. Her duyduğunu söylemesinin, kişiye günah olarak yeteceğini bildirmiştir.⁶

Değerli Kardeşlerim!

Dilimiz, fitne ve fesat için değil; her daim huzur ve sükûnet için dönsün. Sözlerimiz, gıybet ve dedikodu, iftira ve yalan için değil; sadakat, doğruluk, muhabbet ve kardeşlik için dökülsün. Unutmayalım ki, o büyük gün ebedi nimetlere kavuşacak olanlar, zihnine, gönlüne, diline, eline, hâsılı bütün bedenine sahip çıkan ve hayata münce bakanlardır. Hutbemizi Peygamberimiz (s.a.s)’in şu duasıyla bitirmek istiyorum: “**Allah’ım! Kulağımın, gözümün ve dilimin şerrinden, kalbimin kötülüğünden sana sığınırım.**”⁷

1 Tirmizî, Sıfatü'l-kıyâme, 51; Ebû Dâvûd, Edeb, 35.

2 Hucurât, 49/12.

3 Buhârî, İmân, 4.

4 Ebû Dâvûd, Edeb, 35.

5 Buhârî, Rikâk, 23.

6 Ebû Dâvûd, Edeb, 80.

7 Tirmizî, Daavât, 74; Ebû Dâvûd, Vitir, 32.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اجْتَنِبُوا كَثِيرًا مِّنَ الظَّنِّ إِنَّ بَعْضَ الظَّنِّ
إِثْمٌ وَلَا تَجَسَّسُوا وَلَا يَغْتَبَ بَعْضُكُم بَعْضًا أَيُحِبُّ أَحَدُكُمْ
أَنْ يَأْكُلَ لَحْمَ أَخِيهِ مَيْتًا فَكَرِهْتُمُوهُ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ

تَوَّابٌ رَّحِيمٌ

قال رسول الله صل الله عليه وسلم:

كَفَى بِالْمَرْءِ كَذِبًا أَنْ يُحَدِّثَ بِكُلِّ مَا سَمِعَ

GIYBET

Muhterem Müslümanlar!

Bir gün Peygamberimiz (s.a.s)’in eşi Hz. Aişe validemiz, Safiyye validemizin boyunun kısa olduğunu ima etmişti. Bunun üzerine Allah’ın Resulü “**Ey Aişe! Sen öyle bir söz söyledin ki, o söz denize karışsaydı denizin suyunu bile kirletirdi.**”¹ demek sureti ile gıybetin ne kadar kötü bir fiil olduğunu ortaya koydu.

Aziz Müminler!

Gıybet, bir kardeşimizi hoş olmayan sözlerle anmaktır. Yokluğunda onun onur ve haysiyetini zedelemektir. Kul hakkına girmektir. Gıybet, güven ve samimiyete, birlik ve beraberliğe, hâsılı kardeşliğe saplanan bir hançerdir. Bu yüzden Yüce Rabbimiz, Kur’an-ı Kerim’de şöyle buyurarak gıybeti haram kılmıştır: “**Ey iman edenler! Zannın çoğundan kaçının. Çünkü öyle zanlar vardır ki günahtır. Birbirinizin özelini araştırmayın. Birbirinizin gıybetini yapmayın. Biriniz ölmüş bir kardeşinin etini yemekten hiç hoşlanır mı? Bundan tiksindiniz değil mi? O hâlde Allah’a karşı gelmekten sakının. Şüphesiz Allah, tövbeyi çok kabul edendir, çok merhametlidir.**”²

Kardeşlerim!

Bizler, birbirine iman kardeşliği ile bağlı müminleriz. Bu kardeşlikte kardeşimizin canı bizim canımızdır. Onur ve haysiyeti bizim onur ve haysiyetimizdir. Birbirimizi en ufak bir îma ile dahi incitmemek bu kardeşliğin bir gereğidir.